

Jon Fosse

Blancor

Traducció del nynorsk de Carolina Moreno Tena

Galàxia Gutenberg

JON FOSSE

Blancor

Traducció de
Carolina Moreno Tena

Galàxia Gutenberg

Aquesta traducció ha rebut un ajut de NORLA

Títol de l'edició original: *Kvitlek*
Traducció del nynorsk: Carolina Moreno Tena

Publicat per
Galaxia Gutenberg, S.L.
Av. Diagonal, 361, 2n 1a
08037-Barcelona
info@galaxiagutenberg.com
www.galaxiagutenberg.com

Primera edició: novembre de 2023

© Jon Fosse, 2023
Publicada segons acord amb Winje Agency
i Casanovas & Lynch Literary Agency
© de la traducció: Carolina Moreno Tena, 2023
© Galaxia Gutenberg, S.L., 2023

Preimpresió: Maria Garcia
Impressió i enquadernació: Sagrafic
Dipòsit legal: B 20461-2023
ISBN: 978-84-19392-38-1

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb l'autorització dels seus titulars, a banda de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com); 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Havia sortit a fer una volta amb el cotxe. Em feia bé. Moure'm em feia bé. No sabia cap a on anava, conduïa i prou. Havia patit un atac d'avorriment, jo, que no m'avorreixo mai, havia patit un atac d'avorriment. Res del que se m'acudia per vence'l m'acabava de fer el pes. Per això he decidit senzillament fer alguna cosa. He pujat al cotxe i m'he posat a conduir. En arribar on podia girar a la dreta o a l'esquerra, he tirat cap a la dreta, i a la cruïlla següent, on podia girar a

la dreta o a l'esquerra, he tirat cap a l'esquerra, i he anat conduint així fins que al final m'he endinsat en una pista forestal; m'hi he endinsat tant que al cap de poc les roderes eren tan fondes que podia notar com el cotxe s'hi encallava, però he continuat conduint fins que hi he quedat travat. He intentat fer marxa enrere però no hi havia manera, o sigui que he parat el cotxe. He apagat el motor. I allà m'he quedat. Doncs vet aquí, aquí ens hem quedat, he pensat. Em sentia buit, com si l'avorriment s'hagués transformat en buidor, o potser era un neguit més aviat perquè sentia com una por dins meu quan era dins el cotxe, mirant al meu davant, buit; era com si estigués dins un no. Dins un no. Però quina forma d'expressar-se és aquesta?, he pensat; al meu davant hi ha el bosc, res més que un bosc, he

pensat. D'acord, així doncs, aquest rampell de sortir amb el cotxe m'ha portat fins al bosc i, de fet, això és una expressió que alguna cosa, el que sigui, m'ha portat –signifiqui el que signifiqui– a una altra cosa, exacte, a qualsevol altra cosa. He escodrintat el bosc que tenia al davant. El bosc. Sí, arbres atapeïts, l'un a tocar de l'altre, pins, i més pins, i entre els arbres el terra marronós, amb aspecte de fang sec. Em sentia buit. I hi havia aquell neguit també. De què tenia por? Per què tenia por? Tanta por tenia que no em veia amb cor de sortir del cotxe? Que no gosava? Així doncs, allà acabava el camí on m'havia endinsat i on m'havia quedat encallat, al final del camí més o menys. Segurament era per això que sentia aquell neguit, perquè m'havia quedat encallat amb el cotxe al final

d'una pista forestal, i allà, al final del camí, no hi havia espai per girar cua, en tot el recorregut fins allà no recordava haver passat per cap lloc on es pogués fer la volta. De debò no n'hi havia cap? No, perquè si hagués passat per un lloc on es pogués fer la volta, segur que hauria parat i hauria girat cua perquè conduir per una pista estreta per aquell paisatge de turons xatos no feia disminuir l'avorriment, més aviat l'incrementava; però no havia passat per cap lloc on es pogués fer la volta, tot i que segurament era el que havia estat esperant tota l'estona, que davant meu aparegués un lloc on pogués arrambar el cotxe a la vora, recular una mica, tirar endavant, potser fer la maniobra unes quantes vegades, exacte, fins a girar-lo completament, és clar, desfer el camí fins a la carretera i conduir

fins a algun lloc, però, quin? Un lloc on hi hagués gent, on pogués comprar alguna cosa, un frankfurt per exemple, o potser, també podria passar que entrés en un bar a peu de carretera on pogués parar a sopar. Per què no? Tot d'una he caigut que fa dies, no recordo quants, que no sopava; però ja ens passa això als que vivim sols. Fer-se el sopar és tota una operació i al final optes per agafar el que tens més a mà, una llesca de pa si és que tens pa a casa, i li poses qualsevol cosa al damunt, sovint una mica de maionesa directament al pa i un parell o tres de rodanxes de llonganissa. Però, és això en el que ara mateix hauria d'estar pensant? Com si no hi hagués coses més importants a rumiar ara. Però, què és el que hauria d'estar rumiant ara? Quina estupidesa fer-se preguntes, pensar. He tra-

vat el cotxe en una pista forestal, lluny de la civilització, i no aconseguixo treure'l, o sigui que ja tinc el cap prou ocupat, sí, podríem dir ocupat, tenir el cap ocupat a treure el cotxe. Perquè el cotxe no es pot quedar aquí encallat. És evident que no. És evident que la idea en si és una bajanada. Em miro el cotxe i és com si ell em mirés, com un estúpid. O potser soc jo que el miro a ell com un estúpid. Mare meva, quina estampa més estúpida, el cotxe encallat al bony, aquesta és la paraula, bony, que hi havia al bell mig de la pista forestal que continua uns metres més fins que mor allà on comença un corriol que es perd bosc endins. Què hi feia jo, en aquesta pista forestal? Quina ocurrència! Quina raó tenia per entrar-hi? Cap. Cap ni una. Per què m'he endinsat per la pista forestal

doncs? De pura casualitat, potser. Sí, sí, no es pot dir d'una altra manera. Però, què és la casualitat? Prou, res de tornar a pensar bajanades. No porta enlloc. I el que haig de fer ara mateix no és sinó treure el cotxe d'aquí. I després he d'intentar girar-lo. Però això... perquè, és clar, abans no he passat per cap lloc on es pogués fer la volta; si hi hagués passat és evident que hauria girat cua fa estona, perquè no em puc imaginar un camí més avorrit per conduir-hi que aquesta pista forestal. Pujols suaus i res més; fora d'això, només he vist un petit mas abandonat, exacte, perquè havia d'estar abandonat ja que unes quantes finestres de la casa estaven tapiades amb una mena de planxes clavades, i la casa estava tota destenyida, a molts llocs la pintura havia marxat, i mitja teulada del graner havia caigut.